

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2010/6

1994. Templomkertben is
2008. Átrium is épült

1995. Újabb karzat épült
2006. Táborgyertya

HÁLAADÁS 20 ESZTENDŐÉRT

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Hálaadás 20 esztendőért

Személyes és közösségi életünknek is szüksége van arra, hogy időnként megálljunk, végig gondoljuk a megtett utat. Egy-egy ilyen megállás jó alkalom arra, hogy felismerjük először is az Úr tetteit, és mindazokért hálát adva magasztaljuk Őt. Másodszor, életünket az Isten igéjének világosságában megvizsgáljuk, és meglásuk hiányosságainkat, és bocsánatot kérve megújulunk.

Itt az ideje átgondolnunk, hogyan használtuk fel a rendszerváltás óta eltelt két évtized szabadabb lehetőségeit. Gyülekezetünk életében ez az utóbbi húsz év egybeesik a Püski lelkész házaspár nagyerdei szolgálatainak eddigi idejével.

Segítsen az építő elemzésben bennünket, gyülekezetünk különböző generációjához tartozó néhány testvérünk vallomása, és a negyven kép. A 'Hálaadás 20 esztendőért' június 6 vasárnap délutáni alkalmán pedig éljük meg a közös élmények felelevenítésével is összetartozásunkat, és az Úr ügye iránti elkötelezettségünket.

Szerkesztőség

Egyetemi és Bolyai utcai templom

Életképek

1990. Parókia bővítése

1991. Kisifisek Szemerén

1991. Családi istentisztelet - Hittan évnyitó

1992. Erdélyben többször is jártunk

Isten a történelem Ura

„Nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak, addig az időig. De abban az időben megmenekül néped, mindaz, aki be lesz írva a könyvbe.” (Dán 12, 1b)

Hálát adok Istennek, hogy a Szentlélek bölcsességet és erőt adott, hogy helyesen járjak el munkám végzésében, egyházi szolgálataimban lelkipásztorunkkal egyezségben. Mindenkor és mindenben megtapasztaltam Isten segítségét és kegyelmét, megőrizte egyházközségünkben a jó békességet, gyarapította egyháztagjaink létszámát, erősítette gyülekezetünket lélekben és anyagiakban is. Ebben az időszakban gyülekezetünk létszáma többszöröződött. Ezért vált szükségessé egy nagy karzat építése és a vasárnap délelőtti két istentisztelet tartása, majd később a gyülekezeti terem bővítése. Erre az időszakra esett elvett egyetemi templomunk visszaigénylésének hosszas folyamata is.

Mozgalmas és gyarapodó időszak volt ez a szemerei táborozásoktól kezdve a háromszáz fős többgenerációs táborokig. Gyülekezetünkbe sokan kapcsolódtak be, gyerekek és rajtuk keresztül szüleik is.

Házi bibliakörünk egyik tagja Amerikába települt, az ő révén testvérgyülekezeti kapcsolatot alakítottunk ki az oklahomai presbiteriánus gyülekezettel, amelynek lelkészét és több tagját is vendégül láttuk.

Ha visszatekintek 14 évi gondnoki és egyházi szolgálataimra, megállapítom, hogy minden lelkipásztorral nagyon jó lelki-testvéri kapcsolatot lehetett kiépíteni. Mindezt hálás vagyok Istennek, lelkipásztoraimnak és egyháztagjainknak.

Megtapasztaltuk Urunk gyülekezetünket építő áldását és szeretetét, ahogy a fenti Igében is olvashattuk.

Dr. Lente Márton örökös presbiter

Életképek

1993. Gyülekezeti Hittanóra

1993. Felnőttként konfirmáltak

1993. Nyugdíjas Szeretetkör

1995. A Püski család

Mozgalmas menetrend

Az elmúlt húsz esztendőre visszagondolva az emlékek, élmények, események igen bőséges tárházából a szűkre szabott keret csak, „morzsa-szedegtetést” enged számomra. Ez az időszak lényegében egybeesik a gyülekezetnél Isten kegyelméből végzett presbitériumi szolgálattal, amelyből egy cikluson át, 2000-2005 között egyházgondnok is voltam.

Húsz esztendő elég nagy idő ahhoz, hogy még csendes menetrend mellett is történjenek komoly, emlékezetes dolgok, események. Hát még akkor, ha pezsgő gyülekezeti élet, gyarapodás, fejlődés, dinamikus gyülekezetépítés jellemzi ezt az időszakot gyülekezetünkben.

Csak felvillantásként néhány példa: Bővítések, kiscsoportok gyarapodása, a missziói és diakóniai munkák fejlődése, létszámnövekedés, és nem utolsósorban a „kívülről” is megcsodált folyamatos nyári többgenerációs táborok. Mindezekért dicsőség és hála Istennek! Olyan szolgáló lelkészeket irányított 20 évvel ezelőtt gyülekezetünkbe, akik a Szentírásra alapozva, a feladatok terheit is felvállalva végezték a munkát, amihez rendelt az Úr fogékony munkatársakat is. A legközvetlenebb élmények, talán természetes, hogy a

gondnoki szolgálatom idején értek, az előfordult nehézségekkel, bajokkal együtt. Ez utóbbiak közül a legdrámaibb számomra az a betörés volt, amikor elvitték a kasszát is, feldúlva a lelkészi irodát és a lakást is. Akkor is és most is, ezt Isten intésének tartom, a túlzott elbizakodottság bűne ellen. Gondviselő szeretete ugyanakkor megőrizte a gyülekezetet attól, hogy nagyobb megrázkódtatást kelljen elszenvednie. De keményen megtanított arra, hogy a presbitérium is vegye komolyabban az egyházköztségben, a gyülekezetben végzendő szolgálatot.

Bőséges áldását élhettük meg az Egyetemi Templomért vívott harcunkban, és hozzákezdhattunk ahhoz a bővítéshez is, aminek áldott gyümölcsét már élvezhetjük.

Személyes élményeim kiemelkedő mozzanata volt, amikor a gondnoki jelölésemet övező belső tusakodásom közepette 1999 őszén az egyik vasárnapi istentiszteleten intő megszólításával helyreigazított az igéje által: „Hát ki vagyok én, hogy az Istent akadályozzam?”

Ez az igei megszólítás azóta megerősödött bennem, és vádol, ha lankadok, vagy kibúvót keresek.

Szabó István presbiter

145-en táboroztunk 1996-ban Füzeradványban

Életképek

1997. Ifjs csoportok közös tanévnyitója

1998-ban épült kerítés festése 2008-ban

1998. A kisebbek vasárnapi gyermekórája

2001. Sátoraljaújhelyi táborban

Magvetés... gyerekeknek

Mióta az eszemet tudom, mindig is rajongtam a gyerekekért. Mégis, mikor a továbbtanulási papíromat töltöttem ki, világnézeti összeférhetlenség miatt meg sem próbáltam szakirányú végzettségre szert tenni. Műszaki irányba képeztem magam. Szerettem, sikereim is voltak, és senki sem bántott világnézeti „másságom” miatt.

Mikor a „román események” részleteit sugározta a média, csak az Isten ítélő széke lebegett a szemem előtt. Mi lesz az, amit Isten értéknek fog tartani az életemből? Hónapokon keresztül kerestem Isten szavát. Lassan körvonalazódott a válasz. Hiszen rendszerváltozás volt akkoriban nálunk! Lehetett egyik napról a másikra Istent imádni. Sőt! Divat lett az iskolákban hittanra beíratni a gyerekeket, csak kik fogják tanítani őket?

Akkor még nem volt hagyománya a hitoktatásnak sem az iskola, sem az egyház részéről. Meghatározó szerepe volt az iskola igazgatóival való tárgyalásoknak. Ilyenkor, kormányrendeletre hivatkozva, védett időért harcoltunk. Közben megnyitotta kapuit a „Kis Refi” is. Fokozatosan szállingóztak el a keresztyén és közben keresztyénné vált szülők gyermekei a mind népszerűbbé váló egyházi iskolába. Azóta mindinkább úgy kell az önkormányzati iskolákban Isten igéjét hirdetni, hogy az kíváncsok legyen a világ zaján szocializálódott gyermeknek is.

Az elmúlt húsz év sok harccal, még több áldással és megszámlálhatatlan magvetéssel telt el.

*Kristófné Máthé Ildikó
hitoktató, gyermekmunkás*

Életrépek

2004. Teológusaink

2005. A Zenés áhítat 25 éves

2006. Prágai kirándulás

2006. Jelenet az egyik női konferencián

Szolgálni az...

Kétszakos egyetemista vagyok és egyik csoporttársam véleménye szerint: „keresztén, mégis jó arc”. Eléggé meglepődtem, mikor ezt hallottam, hogy *annak ellenére* tart szimpatikusnak, jó fejnek, hogy hívő vagyok. Rá is kérdeztem, hogy miért mondta így. Ez volt a válasza: Hát, te nem jössz mindig azzal, hogy „Jézus szeret!!”, és „olvasd a Bibliát!”

Vallhatok másként is a hitemről a mindennapokban? Hogyan?

Hogyan mondhatom el azt, és most egy dal szövegét hadd idézzem, hogy „csodálatos az Úr terve, hatalmasan hajtja végre; tenyerén hordoz engem, mit ő ad, az a legjobb nekem. Legyen hát, ahogy te akarod, Uram, kezébe tettem az életem, kérlek, ne engedd, hogy elvegyem. Mert egyetlen vágyam, hogy a te tervedben benne legyek, én is ott akarok énekelni a mennyi seregben. Csodálatos az Úr terve.”

Úgy adhatom ezt tovább, hogy élek az Istentől kapott adottságaimmal.

Nem vágyom arra, hogy elmondhassam: az elmúlt évben újabb tizenöt embert hoztam el a templomba, és azt sem terveztem, hogy misszionárius leszek.

Ami adatott, azzal igyekszem élni. Azzal, hogy van némi tehetségem a zenéléshez, és – noha kicsit zárkózott vagyok – szeretek emberek közt, társaságban lenni. De hogyan szolgál a zene és a társaságban eltöltött idő bizonyosságul Istenbe vetett hitemről?

Azt kell mondjam: a gyülekezet által!

És micsoda öröm, hogy ennek a gyülekezetnek lehetek tagja! Egy konfirmandus táborban a többiekkel beszélgetve szembesültem először azzal, hogy bizony van olyan egyházközség, ahol évente alig 1-2

...adottságainkkal

fiatal confirmál, ifi nincs is, pár tíz fős a gyülekezet és az átlagéletkor... hát, erősen 60 év környékére tehető.

Kellőképp hálásak vagyunk azért, hogy ilyen élő és virágzó gyülekezet tagjai vagyunk? Érezzük, milyen nagy áldás, hogy van egy közösség, ahová tartozhatunk? Élünk a közösség nyújtotta lehetőségekkel? Netán mi is hozzáteszünk ehhez valamit?

Talán ez a tapasztalatom is indított arra, hogy keressem a lehetőséget a szolgálatra, ami által én is építhetem Isten országát, bármily apró kövekkel is.

Zene és társaság. Mindkét téren van szerencsém szolgálni. Először a gyülekezeti kórossal, később az ifis, avagy tábori zenekar tagjaként szolgáltam. Aztán az elmúlt nyáron ifisből ifivezetővé cseperedtem, jó nagy fába vágva ezzel a fejszém. Nekem ugyan természetes volt, hogy eljöttem hetente az ifikre, de vezetőként nem is olyan könnyű a mai tizenévesekkel megismertetni, milyen egy közösségbe tartozni, számon tartani egymást. Megláttatni velük, hogy minden egyes tagra szükség van a test felépüléséhez, hogy végül elmondhassuk: összetartozunk!

Tehát ifisként, ifivezetőként, és a kórus tagjaként, a hét során többször is megfordulok itt. Így vált szinte – jó értelemben véve – hétköznapivá a gyülekezeti élet számomra.

Hálás vagyok ezért a közösségért, a benne rejlő lehetőségekért és feladatokért, és adja Isten, hogy az ő dicsőségére szolgálhassak továbbra is, rá mutatva életemmel!

(Elhangzott az Összetartozásunk napján)

Dóry Zsuzsa ifivezető

Életképek

2006. Vegyeskar

2006. Konfirmáció

2007. Tábori ifis zenekar

Istent magasztaló virágszolgálat

A gyülekezet vonzásában

Évtizedekig nem gondolkodtam azon, milyen nagyszerű dolog, hogy szemüveg nélkül is jól látok. Ez egészen addig tartott, amíg nem kellett naponta törölgetnem a lencséket. Azóta tudom, hogy milyen jó dolgom volt sokáig. Lehet, hogy ez nem csupán a szemüvegre igaz? Lehet, hogy így vagyunk gyülekezetünkkel is? Amíg természetes része életünknek, amíg magától értetődik, hogy vasárnaponként istentiszteletre, hétköznapi bibliai körbe, énekkarra, kismamakörbe, valamelyik ifibe vagy a nyugdíjas szeretetkörbe, teaházba, filmklubba, nyaranta táborba járhatunk, addig nem gondolkodunk el azon, mennyire hálásak lehetünk a közösségért. Mert természetesnek tartjuk, hiszen ezt szoktuk meg.

Nemrégiben Kaposváron jártam, és ha már ott voltam, meglátogattam barátainkat, akik egy Dombóvár melletti faluban laknak. Négy kedves, okos gyerekük van, szép nagy házuk, jó állásuk, biztos megélhetésük. Másrészt azonban egyedül vannak. Nincs olyan keresztyén közösség 40 kilométeres körzetben, ahol otthon lennének. Járnak templomba, ha hazautaznak Pest mellé, de ez mégsem az igazi. Olyan, mintha vendégségbe mennének. Hány ezren lehetnek még ebben az országban, akik ugyanígy vágynak hívó közösségre, de különböző okok miatt hiába?!

16 éve költöztünk Debrecenbe. A Nagy-erdei gyülekezet döntő szerepet játszott abban, hogy néhány év alatt otthonommá lett ez a város. (Feleségem debreceni, az ő helyzete ezért más volt.) Azóta a gyülekezet vonzásában élünk. Mindennapjainkat átszövik a gyülekezeti alkalmak. Hétfőn

presbiteri gyűlés (nem minden hétfőn), keddi kör kedden, énekkar szerdán, Matuzsálem ifi csütörtökön, szombaton konfirmációs előkészítő. Vasárnap együtt jön istentiszteletre a család. Túlás nélkül mondhatom, hogy gyerekeink a gyülekezetben nőttek fel. Itt láttak vonzó és hiteles keresztyén mintákat. Hús-vér embereket, akik Krisztus útján igyekeznek járni. Nem meglepő, hogy barátaink többsége is a gyülekezetből került ki. Valaki mondta egyszer, hogy azért szeret ide járni, mert itt normális emberek vannak. Egy feje tetejére állított, abnormális világban ez nem kis dolog. Szerintem természetes, hogy így van, hiszen közös normához, Isten Igéjéhez próbáljuk életünket igazítani valamennyien.

Klinikai vizsgálatok igazolják, hogy egészségesebb, ellenállóbb a betegségekkel szemben az olyan ember, akinek kiterjedt a szociális kapcsolatrendszere. A jól működő gyülekezet védőfaktort jelent tagjai számára. A közösségben mi ezt mindenféle klinikai kutatások nélkül is nap mint nap tapasztaljuk.

Mit kaptam, mit kaptunk a gyülekezetben? Támaszt, bátorítást, barátokat, lehetőségeket, élményeket, közösséget, egyszóval: lelki otthont. Adj a Isten, és munkálkodjunk rajta mindnyájan, hogy minél többen hazataláljanak a Mennyei Atyához, és otthonra leljenek nálunk a Bolyai utcán, vagy más gyülekezetekben!

(Elhangzott az Összetartozásunk napján)

*Dr. Hodossi Sándor
presbíter*

Életképek

2006. Tábori csupros atyafiak

2008. Kirándulás Vésztő-Mágorra

2008. Kismamakör

2008. Ifvezetők battonyai szolgálata

Kaptuk, hogy szolgáljunk

„Boldog, aki igazán cselekszik minden időben” Amikor az életünk egy hosszabb időszakát lezárjuk, akkor azt azért tesszük – az emlékeink felidézésén kívül –, hogy végignézzük azt, hogy mit értünk el, mennyiben sikerült a terveinket megvalósítanunk, és erre alapozva hogyan, milyen irányba folytassuk tovább. A zsoltárokból vett idézet arról beszél, hogy ha valaki mindig teljes szívvel és erővel cselekszik, akkor boldog lesz.

Végiggondolva az elmúlt húsz évet, a saját és közösségünk életének szempontjából, biztos voltak olyan napok, időszakok, amikor nem úgy sikerült, ahogy elgondoltuk, vagy szerettük volna. Ugyanakkor azt is megtapasztaltuk, hogy olyan segítséget és akkor kaptunk, amikor nem számítottunk rá, és nem is tettünk érte. Mindez nem véletlen. Az előbbi alaposabb átgondolásra sarkall, az utóbbi hálaadásra indít. Minden, amit kaptunk, akár az adottságaink, közösségünk lelki épülése, a gyülekezetünkben kialakult rend, vagy az épületbővítéssel kapott lehetőségeink, mindezeket arra kaptuk, hogy másokat szolgáljunk, hogy többen megismerhessék Istent és kövessék az Urat. A világ várja azoknak a megjelenését, cselekedeteit, akiknek életét áthatja Jézus élete.

Ha nem a mindenkori körülmények kötik le a gondolatainkat, hanem következetesen kitartunk a cél mellett, akkor felülről kapunk támogatást. Isten felette áll a számunkra megoldhatatlannak tűnő dolgoknak. Tervének elérésében nem befolyásolják a világgazdaság eseményei, tehát „merjük” rábízni a vezetést, hogy majd együtt dicsőíthessük Őt, hogy boldogok lehessünk!

Kerti Péter gondnok

Isten kaput nyitott

Elhangzik 2010. jún. 6-án

„Összehívták az egész gyülekezetet, és elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.” (Csel 14,27)

Miért hívták össze a gyülekezetet Antióchiában?

Missziói okokból szükséges időnket az ilyen találkozásra, azért, mert így:

- kifejezték a gyülekezet és az apostolok közötti lelki egységet,
- a kijelentés előrehaladásában való egyetértésüket.

Miről beszéltek?

- nem azt mondták el az apostolok, hogy ők mit tettek, vagy általuk az Úr,
- hanem, hogy velük, milyen nagy dolgokat cselekedett az Isten,
- ahogyan velük megértette missziói akaratát.

Isten kaput nyitott...

- az Úr a pogányoknak is megtérést adott,
- az Úr lebontotta az előítéletek falait,
- gyülekezetek lettek zsidókból és pogányokból.

Miért gyülekeztünk most mi össze?

- azért, hogy magasztaljuk a történelem Urát mai tetteiért:
- ahogyan lezárta a diktatúra korát, és új lehetőségeket adott,
- az Egyetemi templom újra egyházi célokat szolgálhat,
- épületeinket bővíthettük,
- hívőket megújított, és sokakat megtérített,
- üdvözlőkkel gyarapította gyülekeztünket.
- Gondoljuk át, hogyan éltünk lehetőségeinkkel!
- Erősödjünk meg a missziói látásban,
- Isten kaput nyitott, teljesítsük küldetésünket! Ámen!

Püski Lajos

Életképek

2009. Az új gyülekezeti konyha

2009. Hajléktalanok étkeztetése

2009. Teaház

2010. Kamarakórus

Imádság

Hálát adunk Istenünk, hogy megszólítottál, hogy szolgálatodba hívtál és néped közösségébe állítottál.

Magasztalunk, hogy mint élő kövek lelki házzá formálsz minket. Dicsőítünk, hogy gyarapítottad gyülekezetünket az üdvözülőkkel, és küldetésünk teljesítéséhez bővíthettük épületeinket.

Hálát adunk a minket tápláló igéért.

Magasztalunk az előttünk járt nemzedékekért, idősebb testvéreinkért, és azok szolgálatait is, akik már már nincsenek közöttünk itt e földön.

Hálát adunk gyermekeinkért, fiatalokért, családokért, azokért, akik megtérését mi is munkálhattuk.

Dicsőítünk Urunk, hogy sokakkal együtt szolgálhattunk, és megtapasztalhattuk a testvéri szeretet áldásait, és hogy egyre többen bekapcsolódtak az evangélium szolgálatába, gyülekezeti közösségünk építésébe.

Hálát adunk Urunk, hogy próbákban, bajokban, betegségekben, gyászban is velünk volt segítő szereteted.

Bocsásd meg mulasztásainkat, kishitűség-ből fakadó engedetlenségeinket.

Segíts úgy látni a múltat, megtett utunkat, hogy a benned kapott biztos jövő vezessen bennünket. Te nyisd meg újra és újra az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát. Formáld életünket, vezess küldetésünk teljesítésében, életeket megújító kegyelmed legyen naponta velünk. Áldd meg közösségünket, hogy szeretetben elhordozzuk és segítsük egymást. Odaszánjuk magunkat megértett akaratod teljesítésére.

Szentlelked által adj élő hitet, reménységet nekünk és általunk sokaknak! Ámen!

Püskiné Szécsi Judit
(Elhangzik 2010. jún. 6-án)

Hírek

♦ **Hálaadó istentisztelet 20 esztendőért** június 6-án, vasárnap 5 órakor.

♦ **Vakációs gyerekhét** lesz hittanosoknak június 21-től 25-ig délelőttönként a gyülekezeti házunkban.

♦ **Gyülekezeti tábor** lesz július 12-18. között, részletek a szórólapokon.

Zenés áhítat

(vasárnaponként 5 órakor)

Jún. 6. Hálaadó istentisztelet

Jún. 13. Kocsis Anna orgonál, Markovich Mónika hárfázik

Jún. 20. Kerekes Sándor orgonál, Mészöly Virág oboázik

Jún. 27. A Vox Antiqua együttes énekel, vezényel: Kiss Csaba

Júl. 4. Karasszon Dezső orgonál

SEGÍTS...!

...adományoddal azokon, akik anyagi nehézségek miatt nem tudnának eljönni Sátorajaujhelyre, gyülekezeti csendeshetünkre. Missziói adományok befizethetők a lelkészi hivatalban. Köszönjük!

Információ

Gyülekezeti honlapunk címe, melyen a *Szivárvány* is megtalálható:

www.refnagyerdo.hu

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Szivárvány – a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Tel.: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos Tördelés: Bene Lászlóné
Nyomda: REXPO Kft. Készült 600 példányban
18. évfolyam 6. szám Megjelenik havonta
Egyházközségünk számlasz.: 11738008-20012917
Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

2006. Presbitérium

2008. Tábori csoportvezetők

Püski Lajos és Püskiné Szécsi Judit

2009. Gyermekmunkások

355-en táboroztunk 2009-ben Sátoraljaujbelyen